

Sygn. akt: III U 912/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 września 2013 r. w O.

sprawy z odwołań M. C. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołań M. C. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 29.04.2013r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje M. C. (1) prawo do emerytury od dnia 8 maja 2013 roku,
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 912/13

UZASADNIENIE

M. C. (1)wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.z dnia 29.04. 3013r., znak: ENMS/6/028025712, odmawiającej mu prawa do emerytury.

W uzasadnieniu wniósł o zaliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) Fabryce (...) od 1.11.1971r. do 25.04.1973r., od 2.05.1975r. do 24.10.1979r. i od 13.11.1980r. do 6.03.1992r. podnosząc, że pracował wówczas na stanowisku lakiernika.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że na dzień 01.01.1999r. odwołujący udowodnił ogólny okres pracy wynoszący 27 lat 3 miesiące i 7 dni. Zdaniem organu rentowego M. C. (1) nie udowodnił zaś 15-letniego pracy w szczególnych warunkach. Do stażu pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono okresu zatrudnienia w (...) Fabryce (...) od 1.11.1971r. do 25.04.1973r., od 2.05.1975r. do 24.10.1979r. i od 13.11.1980r.

do 6.03.1992r., bowiem z kart wynagrodzeń wynika, iż w trakcie zatrudnienia odwołujący wykonywał pracę na stanowiskach stolarz, lakiernik, brygadzysta-lakiernik, instruktor nauki zawodu, malarz traser i w związku z tym zapis w świadectwie pracy w szczególnych warunkach o zatrudnieniu na stanowisku lakiernika jest niewiarygodny.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 12.04.2013r. M. C. (1) złożył w ZUS wniosek o ustalenie uprawnień do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Po rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy uznał za udowodniony na dzień 01.01.1999r. ogólny okres pracy wynoszący 27 lat 3 miesiące i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

ZUS uznał natomiast, że odwołujący nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Do pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono okresu zatrudnienia w (...) Fabryce (...) od 1.11.1971r. do 25.04.1973r., od 2.05.1975r. do 24.10.1979r. i od 13.11.1980r. do 6.03.1992r.

W konsekwencji zaskarżoną decyzją z dnia 29.04.2013r. ZUS odmówił M. C. (1) prawa do wcześniejszej emerytury.

W ocenie Sądu odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z art. 184 w/w ustawy w zw. z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura, jeżeli ubezpieczony spełnił łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- w dniu wejścia w życie przepisów ustawy emerytalnej, tj. 01.01.1999 r. udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 dla mężczyzn, w tym: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wykonywany stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy, wynoszący co najmniej 15 lat.

Według przepisu § 2 ust. 1 w/w Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe przepisy należało uznać, że rozstrzygnięcie w sprawie było uzależnione od wykazania przez M. C. (1) 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu odwołanie od decyzji z dnia 29.04.2013r. jest zasadne.

M. C. (1) domagał się zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) Fabryce (...) od 1.11.1971r. do 25.04.1973r., od 2.05.1975r. do 24.10.1979r. i od 13.11.1980r. do 6.03.1992r.

Zdaniem Sądu do pracy w szczególnych warunkach należy zaliczyć odwołującemu okresy zatrudnienia od 2.05.1975r. do 24.10.1979r. i od 13.11.1980r. do 6.03.1992r., gdyż jedynie co do tych okresów w toku postępowania wykazał fakt wykonywania pracy lakiernika.

Z akt ZUS, dotyczących M. C. (1) wynika, że na okoliczność spornego okresu pracy w (...) Fabryce (...) odwołujący złożył do ZUS świadectwo pracy z dnia 6.03.1992r., w którym wskazano, iż w okresie od 2.08.1971r. do 6.03.1992r. był on zatrudniony na stanowiskach: stażysta, polerownik, lakiernik i malarz. Odwołujący złożył również świadectwo pracy w szczególnych warunkach, wystawione w dniu 4.05.2000r. (k. 7a.e.). W świadectwie tym podano, iż odwołujący

w (...) Fabryce (...) w okresach: od 1.11.1971r. do 25.04.1973r., od 2.05.1975r. do 24.10.1979r. i od 13.11.1980r. do 6.03.1992r. wykonywał pracę lakiernik-malarz – lakierowanie ręczne lub natryskowe w pomieszczeniach nie zhermetyzowanych, tj. pracę wskazaną w Wykazie A dział XIV poz. 17 pkt 1, stanowiącym załącznik do Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Nr 7 z dnia 7.07.1987r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego.

Powyższe świadectwo pracy w szczególnych warunkach zostało zakwestionowane przez ZUS, bowiem wskazywało tylko stanowisko lakiernika, podczas gdy ze znajdujących się w aktach emerytalnych odwołującego kart wynagrodzeń wynikało, iż zajmował on także inne stanowiska.

Wobec zakwestionowania w/w świadectwa pracy w szczególnych warunkach Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe w celu ustalenia, jakie czynności wykonywał odwołujący się.

Sąd w toku postępowania uzyskał akta osobowe M. C. (1). Wynika z nich, iż odwołujący w (...) Fabryce (...) został zatrudniony od dnia 2.08.1971r., w okresie od 2.08.1971r. do 31.10.1971r. pracował jako stażysta-polerowacz, a w okresie od 1.11.1971r. do 1.05.1975r. jako polerowacz, w tym odbywał zasadniczą służbę wojskową. Następnie odwołujący w okresie od 2.05.1975r. do 20.08.1979r. pracował na stanowisku lakiernika, a od dnia 21.08.1979r. do 24.10.1979r. na stanowisku lakiernika-brygadzysty. W okresie od 25.10.1979r. do 12.11.1980r. miał udzielony urlop bezpłatny a po jego zakończeniu, od dnia 13.11.1980r. do 30.09.1981r. miał angaż lakiernika a w okresie od 1.10.1981r. do 31.12.1986r. angaż malarza zaś od 1.01.1987r. do 6.03.1992r. angaż malarza-trasera-lakiernika.

M. C. (1) przesłuchany na okoliczność rodzaju wykonywanych czynności w spornym okresie zeznał, że na początku zatrudnienia w (...) Fabryce (...) pracował jako stażysta i przez ok. 3 miesiące przyuczał się do zawodu stolarza. Następnie został przeniesiony na lakiernię i do momentu pójścia do wojska pracował przy ścieraniu lakieru i przy lakierowaniu. Odwołujący zeznał również, że po powrocie z wojska w 1975r. powrócił do pracy na lakierni i pracował na maszynie, która lakierowała, nakładała lakier na powierzchnie. Aby pracować na tej maszynie trzeba do nalać do niej lakieru i rozpuszczalnika i uruchomić maszynę. Lakierowane były elementy do mebli, pyty wiórowe, przychodzące z innego działu. M. C. (1) zeznał również, że obsługiwał maszynę lakierującą do chwili, gdy w 1979r. wyjechał za granicę na rok, a po powrocie z zagranicy przeszedł do grupy remontowo-inwestycyjnej i malował natryskowo rury, maszyny po remontach i wyciągi. Odwołujący przyznał, iż był brygadzystą, miał też zmieniony angaż z lakiernika na malarza, ale wskazywał, że wykonywał cały czas te same czynności, tj. lakierowanie i malowanie natryskowe. Zeznał, że angaż zmieniano, aby można było dostać podwyżkę. Odwołujący przyznał nadto, że miał też angaż malarz-traser. Zeznał, że wówczas wykonywał napisy, tj. robił litery, przykładał do elementu i lakierował, żeby został napis.

Na okoliczność pracy odwołującego w (...) Fabryce (...) Sąd przesłuchał świadków: I. D. i W. S..

Świadek I. D. zeznał, że w (...) Fabryce (...) od 1963r. pracował jako mistrz w dziale inwestycji i był przełożonym M. C. (1). Świadek zeznał, iż pracował w grupie 30 osób, byli to szklarze, budowlańcy oraz malarze-lakiernicy. Grupa zajmowała się naprawami w fabryce, robili konserwacje. Pytany o odwołującego zeznał, iż M. C. (1) pracował na lakierni - malarni. Lakierował uszkodzone maszyny, kasetony (przegrody) z drewna. Świadek zeznał, iż Wydział II robił obróbkę wstępną z surowego drewna, następnie przekazywano wyroby na lakiernię-malarnię, później odbierał to ten sam wydział, lakierowanie było to końcowy etap produkcji.

Świadek W. S. zeznał, że w (...) Fabryce (...) pracował w latach 1973-1993 na stanowisku mistrza w grupie inwestycyjnej. Grupa ta zajmowała się utrzymywaniem ruchu w zakładzie, w jej skład wchodził malarze, stolarze, szklarze. Z zeznań świadka wynika, iż odwołujący pracował na lakierni, w lakierni były lakierowane blachy, obudowy do maszyn, były też odnawiane maszyny i instalacje, lakierowano rzeczy metalowe i drewniane, w tym z produkcji malowane były części wyprodukowane w fabryce. W. S. zeznał także, iż na lakierni pracowały 3-4 osoby, nadzorował je I. D., a on nadzorował murarzy, ślusarzy i szklarzy, w lakierni były używane lakiery nitro, chloro-kauczuk, a lakierowanie było wykonywane za pomocą pistoletu.

Zdaniem Sądu w/w zeznania świadków w całości zasługują na wiarę, gdyż są one spójne, logiczne, wzajemnie się potwierdzają, uzupełniają i korelują z dokumentacją zawartą w aktach osobowych i zeznaniami samego odwołującego. Jak przyznał M. C. (1), zeznania świadków dotyczą okresu jego pracy już po powrocie z zagranicy, gdy zaczął pracować w grupie inwestycyjnej.

Z w/w materiału dowodowego wynika, że odwołujący w okresach od 02.05.1975r. do 24.10.1979r. i od 13.11.1980r. do 6.03.1992r. faktycznie pracował na stanowisku lakiernika. Wprawdzie odwołujący od 01.10.1981r. do 31.12.1986r. miał angaż malarza a od 1.01.1987r. do 6.03.1992r. angaż malarza-trasera-lakiernika, lecz z zeznań świadków i samego odwołującego wynika, że także w w/w okresach faktycznie pracował jako lakiernik.

Lakierowanie ręczne lub natryskowe - nie zhermetyzowane zostały wymienione jako prace w szczególnych warunkach w wykazie A, Dział XIV, poz. 17 stanowiącym załącznik Nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Po uwzględnieniu w/w okresów pracy odwołujący spełni warunek posiadania 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, gdyż łącznie z uwzględnionym już przez ZUS okresem wyniesie on 15 lat 8 miesięcy i 27 dni. Odwołujący spełnia także pozostałe przesłanki konieczne do uzyskania prawa do emerytury według przepisów art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję ZUS z 29.04.2013r. i przyznał M. C. (2) prawo do emerytury od dnia 8.05.2013r., tj. od uzyskania wieku 60 lat.

W pkt 2 wyroku Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

Przepis art. 118 ust. 1a stanowi zaś, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W niniejszej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, a w szczególności ustalenie charakteru pracy w (...) Fabryce (...). Wobec różnic w danych co do stanowisk pracy organ rentowy miał prawo zakwestionować świadectwo pracy w szczególnych warunkach. Dopiero postępowanie sądowe, zeznania świadków i dane uzyskane z akt osobowych odwołującego pozwoliły na ustalenie, w jakich okresach faktycznie wykonywał czynności lakiernia. W tej sytuacji ZUS nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie okresu pracy w szczególnych warunkach w toku postępowania przed tym organem.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.